

Сніп

УКРАЇНЬСЬКА ЧАСОПИСЬ для ІНТЕЛІГЕНЦІЇ.

Виходить що-тижня у неділю в ранці у Харькові.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ: на рік 3 руб., на пів-року 1 руб. 75 коп., на 3 місяці 1 руб., окреме число—5 коп. Річні передплатники одержать безплатний додаток. Адреса Редакції: КОНТОРСЬКА, 21.

В справах редакції можна бачити від 3 до 5 годин
= ввечора по понеділках, середах та пятницях. =

Авторі рукописів повинні подавати своє прізвище й адресу. Редакція може скорочувати і змінити статті; більші статті, до друку не ухвалені, переходять в редакції 3 місяці й висилаються авторам їх коштом, а дрібні замітки й дописи одразу знищуються. Рукописи, на яких незначені умови друку, вважаються безплатними.
З ПРИВОДУ надісланих до газети ВІРШІВ редакція не листується.

УМОВИ ДРУКУВАННЯ ОГолошень:

За рядок петіту попередю тексту, або за його місце платиться по 30 к. і по умові. За рядок петіту після тексту: за перший раз 20 к. і по умові, за другий—10 к. Хто шукає заробітку, платить за оповістку в 3 рядки 10 к. за раз, при умові друкування не менше 3-х разів.

Чо 1.

—>><< I (14) Січня. <<—>>—

1912 рік.

ЗМІСТ: З Новим Роком. Передовиця. Українське Евангеліє. Музичне життя України. Нема й десятиох! Характеристика Українців. Новини. Директор Гуморист. У невідомому Королівстві. З Станіславської Гумористики Щастя Демонда. Оголошення.

ХАРЬКІВ.
УКРАЇНЬСЬКА ГРУППА **Т. КОЛЕСНИЧЕНКА.**
(ТЕАТР ГРІККЕ).

ЩОДЕННІ ВИСТАВИ. — РЕПЕРТУАР:

- 1-го Січня, ранком—НАТАЛКА ПОЛТАВКА і ШЕЛЬМЕНКО ДЕНЩИК; у ввечері—1) ВОСКРЕСІННЯ; 2) ЦАРИЦІНИ ЧЕРЕВИЧКИ.
2-го. 1) ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ; 2) КОНЦЕРТ.
3-го. 1) ЦИГАНКА АЗА; 2) ПЕРЕКАПУСТИЛИ.
4-го. «ГЕЙША» (на укр. мові); 2) ПО РЕВИЗИИ.
6-го. ранком—ГАРКУША; у ввечері—ГАНДЗЯ.

З Новим Роком!

З Новим Роком здоровимо тебе, народе український. І споконвіку любе тобі побажання приносимо: нехай на твоїх ланах, наче щире золото, пшениця й усяка пашниця красується, а по твоїх хатах щаслива доля хай усміхається. Нехай як мак процвітає твоє жіноцтво, а міцні леви-пишається твоє чоловіцтво.

З Новим Роком Тебе здоровимо тай хочемо Тобі в дарунок принести наш „Сніп“. Не лехко набрати на цілий сніп щирого збіжжя. Важкі наші жнива й тяжко збирати колосся. Гей, заросла наша нива терном та шепшиною та бодяччям. Скрізь по ній кукіль та шкідливий бур'ян розплодився. Лише де-не-де колосок пшеничний буває. Дбало збиратимем ми оті колоски, з нашої любови перевесло зробимо й цілий сніп золотого колосся нав'яжемо. Коли ж у Снопі й кукіль трапиться, не здивуйте: жнемо, що батьки посіяли. Правда, тільки на сніп спромогаємося, але з снопів складаються копи, а з кіп—скирти!

З Новим Роком здоровимо й се поздоровління засилаємо усюди й скрізь, де тільки українське слово дунає, де українське серце б'ється: по Європі, Азії та Америці. З Новим Роком і з бадьорою надією на кращу будучину. Не нидіти, але бодьоритись! Не нарікати, але працювати! Не вмирати, але жити!

1 січня 1912 р. Харьків.

Стародавній звичай каже, що нова часопись повинна оголосити свою програму й тим оправдати свою появу й своє існування. Але чи треба се робити нам? Хіба не досить вже того, що на цілу слобідську Україну нема ні одної часописі української, щоб неминуча потреба в такій часописі була очевидною.

І коли ми повинні щось говорити, то не се, через що ми видаємо нашу часопись, але тільки се, через що досі ми не видавали й так пізно заходились. Є такі права, що вони рівнозначні з обов'язками. Отже придбане нами право мати свою пресу накладає на нас обов'язки видавати часописі і на слобідській Україні. Досі цього не зроблено і велика країна, щільно залюднена українцями, була без власної преси. А тим часом кожен день, згублений нині, виросте колись до значіння цілої епохи, нами змарнованої, бо незабором надійде величезна конкуренція народів нашої держави, конкуренція інтелектуальна, моральна й економічна, а тоді лихо буде відсталим....

Отже приступаємо до справи величезної ваги, до діла справді величнього: до здійснення права вільного слова. В кого се право було раз-у-раз, той не розуміє, яке воно безмежно коштовне, бо хто щоденно п'є свіжу воду й дихає чистим повітрям, не тямить той, яке се добро! Український нарід має засмаглиї вуста.... Нація охляла без вільного рідного слова....

Приступаємо з душевним трепетом та благоговінням до користування сією найкращою спадщиною, що лишили нам прапрадіди, а мало не згубили діди та батьки. Тонкими незримими нитками зв'язуємо, з'єднуємо й злучаємо наші душі з душами далеких предків наших, бо вимовляємо ті слова, які вони утворили й вистраждали в своїм поході до культури, а в купі з тими словами приймаємо й їх спосіб уявлення та концепції. І цей таємний психічний зв'язок зміцнюємо нашою часописсю.

Країну отсю—колишнє Дике Поле—оселили й культивували предки наші. З паблею в одній руці, з чепігсю в другій—зміцнили вони своє опанованне сією землею. І їх енергією повстав Харьків. Як змінилися способи боротьби, то й предки наші змінили паблю на перо, а тоді Харьків зробився осередком розумового життя й українського літературного руху. На цілу російську україну був тоді один університет у Харькові, а ректором університета був Гулак-Арте-

мовський. З початком XIX віку Харків був огнищем українства: Квітка, Боровиковський, Метлинський, Костомарів і ціла зграя другорядних, але милих серцеви імен. Колись Харків справді був українськими Ате-нами. Українська національна культура готувала ґрунт для розцвіту національного генія. Але надійшли хмарні варварські часи надвірних причин, настав занепад, зникли благородні традиції й увірвались звязки.....

Перед нами знов Дике Поле. Знов треба творчої роботи. Отже наново культивувати Дике Поле й підготувати ґрунт для розцвіту національного генія се й є наше завдання. Тямимо, що завдання величезне, а сили наші дрібні. Але тямимо й те, що треба розпочати велику справу відродження нашої культури. Іще й те тямимо, що праця наша обіцяє бути вдячною, бо ґрунт сей є органічно, стихійно український, що на тому ґрунті зроста ціла зграя українських письменників з Квіткою на чолі в початку XIX віку й з Олесем на чолі в початку XX віку. За весь той час Слобожанщина не дала ні одного російського письменника. Така є сила й могутність української стихії...

Часопис наша призначена для інтелігентної частини нашого громадянства й має вона на меті освітлення культурного становища нашого народу. Усі прояви його життя з обсягу культури духовної та культури матеріальної знайдуть відповідну оцінку в нашій часописі. Часопис наша зовсім не має на думці замістити читачам російську пресу. Ні, бо вона пильнуватиме освітляти всі питання не крізь призму російської преси, не по трафарету тієї чи іншої російської течії, але з свого українського погляду. Се не є наше завдання перекладати на мову українську

ЩАСТЯ ДЕМОНДА

З французької мови.

«Дяка Богу, з нами нема жіноцтва—і то вже вітха!» Промовив уривчасто Ендовер. Демонд мовчки хитнув головою.— С такі місця на світі, де не можна пустити біле жіноцтво—повагом вимовив він—Китай се одно з них. У такі хвилини, як отсі, жіноцтво тільки збільшає жах смерті.

Полковник Гельдон із зневажливим усміхом підвів голову, але нічого не сказав.

— Певна річ, добродій не попустив би, щоб жіноцтво життям утратило до рук Китайців?—Спитав Ендовер перішуче.

— Боже мій! Авжеж, авжеж, ні!.. Під час остатнього боксерського повстання.... голос Демонда увірвався й він одхернувся.

— Дивно; що пан добродій знов таки повернувся сюди, не дивлячись на такий ляк перед китайцями,—промовив полковник Гельдон.

Ендовер аж почервонів з образи за приятеля.

— Одвага Демонда усім відома... палко почав він, тай змовк, побачивши лагідний усміх Демонда.

— Я не військова людина—спокійно озвався остатній—то й можу признатись, що є річи, яких я жахаюсь! і лагідне милосердя китайців мене лякає дужче над усе в світі.

— Ви, добродію, якось казали мені, що під час свого перебування у Тибеті з секретним дорученням—ви раз-у-раз мали при собі отруту. Чи вжили-б ви її, коли б утратили до ворожих рук? спитав Ендовер.

думки хоч би як ліберальної чужої преси і таким чином бути українським виданням або безплатним додатком чужинної преси.

Наше завдання самостійну думку збудити, з нашого власного національного погляду й інтересу справу освітити й рух направити. Сили наші западо малі, але хочемо бути тільки першим рушієм, першим призводам в сій країні нашій, якій передовсім признаємо нашу часопись.

Українське Євангеліє.

Переклад цілої Біблії на мову українську зладжений вже давно Кулішем та Пулюєм. Британське Біблійне товариство по цілому світу розповсюджує свої видання українського перекладу. Але вступ до Росії тим виданням заборонений і до недавнього часу українське Євангеліє було нецензурною книгою! Усі заходи українців здобути переклад Євангелія зустрічали суворий опір з боку Св. Синоду. Аж XX вік приніс українцям, потомкам тих українців, що прийняли Християнську віру ще за Володимира Святого,—переклад Святого письма на українську мову. Минулого року Св. Синод укінув діло величезної ваги: український переклад чотирьох Євангелістів. Се подія заслугує, як найбільшій увазі й як найширшого обговорення, бо нею усунена давня й довголітня кривда. Сам Св. Синод надав сій події розголос, нагородивши головного редактора Епископа Парфенія й його співробітників. Се обставина має свідчити, що колишня політика невизнання українського народу за націю облишена Св. Синодом. Вітаємо се, як историчніше, бо що де заподіяло Церкві на Україні стільки нещода, як власне ся помилка політика. Церква, що має на меті уживати всіх засобів, аби просвітити душі християнські

— Так—поважно відповів Демонд,—я завів би отруту, коли-б зрозумів, що нема ніякої надії на порятунок і що я не зможу нічого здобути, лишаючись далі живим.

— Чи вона й тепер при вас?—цікаво спитав Ендовер. Замість відповіді Демонд доторкнувся до шпоньки на своєму комірці, на вигляд звичайнісенської кістякої.

— У ній дві дрібнесенькі крупині—промовив він—але кожна з них зможе вбити людину за дві хвилини. Коли мене візьмуть, у полон, сю шпоньку ледві чи заберуть; вона западо, невидна, а тим часом.... Проте, змінимо розмову, ми досить набалакались про сі важкі річи....

— Я гадаю, що ми всі готові вмерти коли доведеться битись. Але коли-б мні судилося утратити до рук Боксерів, сподіваюсь, що я зумів би стрінути смерть, який би вигляд вона не прибрала,—прикро сказав полковник Гельдон, устаючи з місця. Ніхто не має права розпорятися своїм життям ш при яких обставинах.

— Се справа особистих поглядів—відповів Демонд—а вони ріжні у всіх людей. Та на однім я з вами згоден, що найкраща смерть для мужа—се на полі бою!

Полковник Гельдон здвигнув плечима. Здатність Пана Добродія викараськатися з усякої халени неушкодженим зробилася приказкою: кажуть—«щасливий наче Демонд»—проказав він недбало,—і нині Добродій, напевне, переживе усіх нас.

Слова його були досить необразливі, але тон яким вони були проказані, робив з них образу. Демонд ічно затис спідию губу й очи йому заблищали, але він стримався.

— Чи гаразд нам сваритися в сі останні часи, Гельдоне? тихо спитав він.

Гельдон нетерпляче смикнув плечима.